

OD SLEPOTY K UZDRAVENIU SRDCA

Text: Lukáš 24,13–35 (vybraté verše) „**A hľa, v ten istý deň išli z nich dvaja do mestečka, vzdialeného od Jeruzalema na šesťdesiat honov, ktoré sa volalo Emmauzy. A zhovárali sa o všetkom, čo sa stalo. Ako sa tak zhovárali a navzájom dotazovali, priblížil sa k nim aj sám Ježiš a šiel s nimi. Ale ich oči boli zdržiavané, aby Ho nepoznali. Povedal im: Čo je to, o čom sa idúcky zhovárate medzi sebou? A oni sa zastavili smutní... Odpovedali Mu: Čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol muž prorok, mocný v skutkoch a slovách pred Bohom a pred všetkým ľudom, ako Ho veľkňazi a naši poprední mužovia dali odsúdiť na smrť a ukrižovať. A my sme dúfali, že On vykúpi Izrael, ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo... On im povedal: Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci!... Potom počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im v Písmach všetko, čo bolo o Ňom... Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol. I povedali si: Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma?**

V jednom zo známych príbehov zo života Martina Luthera sa hovorí, že v určitom období svojho života bol už veľmi unavený zo všetkých zápasov. Cítil sa pod neustálym tlakom. Prežíval pochybnosti. Mal pocit, že všetko, za čo zápasí, stráca zmysel. Ako sám vyznával, mal pocit, akoby sa mu Pán Boh vzdialil. Časom to bolo ešte horšie, pretože jeho melanchólia a únava a vyčerpanie ovplyvňovali nielen jeho pracovný, ale aj rodinný život.

Jedného dňa si jeho manželka, Katharina von Bora, obliekla čierne šaty – ako keď ide človek na pohreb. Keď si to Martin Luther všimol, prekvapený a aj zľaknutý, sa jej opýtal: „Kto zomrel?“ A vtedy mu Katarína odpovedala: „No predsa Boh.“

Martina Luthera to rozhorčilo a skríkol: „Sama dobre vieš, že to nie je možné!“ A ona mu pokojne povedala: „Tak prečo žiješ, akoby to bola pravda?“

Aj vďaka tomuto príbehu som sa viackrát vo svojom živote vedela pohnúť ďalej a dopredu. Pretože aj veriaci človek sa môže dostať do chvíľ a okamihov, kedy síce vie, že Pán Boh žije, že hrob je prázdny a Ježiš Kristus bol vzkriesený z mŕtvych, že smrť bola porazená, ale napriek tomu prežíva únavu zo zápasov služby i osobného života, cíti sa pod tlakom doby i vlastných rozhodnutí a má pocit, že Pán Boh sa mu vzdialil. A v tých chvíľach život takéhoto kresťana vyzerá, akoby Pán Boh zomrel.

Niečo podobné počujeme aj z dnešného príbehu učeníkov na ceste do Emmauz. Známy príbeh, možno máme pocit, že už nám ani nemá čo povedať. Ale aj tento príbeh je o nás. Dvaja učenici kráčajú z Jeruzalema do Emmauz. Odchádzajú z mesta, kde sa na prvý pohľad všetko zlomilo, skončilo a oni sú plní sklamaní, bolesti a otázok. Ich viera sa presunula do minulosti. „**A my sme dúfali,...**“. Akoby sa Pán Ježiš stal pre nich minulosťou. Majú informácie, spomienky, skúsenosť, ale stratili prítomnosť. Ježiš je pre nich mŕtvy.

□ Myslím si, že na ich reakcii vlastne nie je nič odsúdeniahodné. Zomrel im pred očami niekto, koho milovali. Boli smutní, tak to hovorí dnešný biblický text. Aby sme lepšie pochopili, čo to konštatovanie znamená, pozrela som sa na význam slova „smutný“. *Ide o stav, keď človek stratil niečo vzácné alebo niekoho blízkeho; je sklamaný, cíti beznádej alebo prázdnotu; prežíva doslova vnútornú ťažobu. Smutný človek nie je len ten, kto plače. Je to ten, kto už prestáva čakať, že sa niečo zmení.*

To nádherné, čo nám hovorí príbeh emauzských učeníkov, je, že v tom všetko Pán Ježiš ide s nami. **Ježiš sa pridáva k učeníkom, ktorí kráčajú do Emmauz.** Pán Ježiš vstupuje do ich smútku a to aj napriek konštatovaniu – „**Ale ich oči boli zdržiavané, aby Ho nepoznali.**“ (v.

16) Rozmýšľali ste niekedy nad touto informáciou? To, čo si rôzne komentáre všimajú je, že to nebola len chyba učeníkov, že nespoznali Pána Ježiša. Text naznačuje, že ide o Božie konanie, akoby Pán Boh sám na chvíľu zakryl ich oči. Tento príbeh a práve tento okamih nám ukazuje, že poznanie Pána Ježiša neprichádza automaticky zo skúsenosti, alebo emotívneho zážitku. Poznanie Pána Ježiša prichádza cez **Božie otvorenie očí**. Môžeme mať vedomosti, môžeme mať aj duchovné skúsenosti a predsa Pána Ježiša nemusíme rozpoznať v prítomnej chvíli. Inými slovami, nie každý, kto kráča s Pánom Ježišom, Ho aj spozná v tom rozhodujúcom okamihu.

Brat Dušan Petro zvykol a verím, že ešte stále zvykne rozprávať príbeh o staručkej žene, ktorá zomrela prišla pred nebeskú bránu. Samozrejme, už nevystihnem presne, ako to hovorí on, ale pointou príbehu je, že na položenú otázku: „Poznáš Pána Ježiša?“ ona jediná, spomedzi všetkých opýtaných, odpovedala: *„Samozrejme, že ťa poznám, môj drahý Pane Ježiši!“*

Vždy, keď som z úst brata Petru počúvala tento príbeh, som rozmýšľala o tom, ako by som odpovedala ja. Poznať Pána Ježiša totiž pre mňa osobne znamená vidieť Ho vo všetkom – v ľuďoch, s ktorými sa stretávam, v prírode, ktorá je okolo mňa, v situáciách, ktoré sa dejú... No tiež priznávam, že niekedy, keď príde únava, sklamanie, smútok, vyčerpanie zo zápasov i povinností, hoci viem, že On je so mnou a pri mne, nevidím Ho... A ďakujem Mu za to, že aj na takéto pocity dáva priestor. Tak, ako ho dal aj učeníkom na ceste do Emauz. Ježiš najprv počúva, dáva priestor na vypovedanie ich bolesti, smútku, sklamania a až po doslovnom „*vyliatí si srdca*“ učeníkom hovorí: **„Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci!“** (v.25) To nie je kritika, ani karhanie. Je to len správne nasmerovanie ich pohľadu srdca. Ukazuje im, kde hľadať odpoveď na ich smútok a sklamanie. **„...vykladal im v Písmach všetko, čo bolo o Ňom.“**

Učeníci potrebovali v túto chvíľu niekoho, kto im pripomenie, že Pán Boh nie je minulosť, že kríž nie je koniec, že smrť nemá posledné slovo, že ten Ježiš, o ktorom hovoria, nie je spomienkou, ale živou prítomnosťou. Podobne, ako Martin Luther potreboval svoju manželku Katarínu von Bora. A ten niekto prišiel. A hoci Ho hneď nespoznali, On bol s nimi. Hoci boli smutní a sklamaní, ich Mesiáš žil a kráčal vedľa nich.

Veľkonočný pondelok nie je len o tom, že Pán Ježiš vstal z mŕtvych. To sme počuli už včera, to vieme, to vyznávame. Ale otázka dnešného dňa znie: *Žijem, ako by bol Pán Ježiš živý? Vidím ho vo svojom živote?* Počítam s tým, že môj Boh je živý, keď ráno vstávam, keď sa rozhodujem, keď sa bojím, keď som unavený/á, keď neviem, ako ďalej?

Na konci príbehu emauzských učeníkov sa udeje niečo neuveriteľné: **„...otvorili sa im oči a oni Ho spoznali...“** a napokon sami konštatujú **„Či nehořelo v nás srdce, keď nám hovoril...“** Keď bolo srdce učeníkov správne nasmerované, ich srdce sa rozhořelo nádejou a oči sa im otvorili a uvideli vzkrieseného Ježiša. Tak to je - **Viera sa rodí v srdci ako dielo Ducha Svätého z počutia Božieho Slova, až potom prichádza otvorenie očí a poznanie**. A to je okamih, kedy Pána Ježiša uvidíme uprostred búrok nášho života ako vzkrieseného a živého Pána. Nech každé nové ráno pre nás začína modlitbou: *„Pane Ježiš, zapál vo mne moje srdce a otvor moje oči, nech ťa dnes vidím!“* Amen.